

Fővárosi Ítéltábla

9.Pf.20.012/2022/9/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Bolevác és Vörös Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Bolevác Éva ügyvéd) által képviselt **felperes** (felperes címe) felperesnek – a Palotai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe³, ügyintéző: dr. Palotai Beáta ügyvéd) által képviselt **alperes** (alperes címe) alperes ellen **készfizető kezességgel kapcsolatos igény megtérítése** iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2020. július 13. napján meghozott 2.P.23.815/2018/27. számú ítélete ellen az alperes 28. sorszámon előterjesztett és 35. számon kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.725.000 (egymillió-hétszázhuszonötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes keresetében kérte, a bíróság kötelezze az alperest 125.000.000 forint és ennek 2015. március 23. napjától a kifizetésig számított törvényes kamata megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:57. § (1)-(3) bekezdése és 6:422. § (4) bekezdése alapján.

[2] Az alperes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (1) bekezdés d) pontja alapján az eljárás megszüntetését, érdemi ellenkérelmében pedig a kereset elutasítását kérte.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 125.000.000 forintot és ezen összeg után 2015. március 23. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 4.381.500 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 1.500.000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[4] Nem találta megalapozottnak az alperes permegszüntetés iránti kérelmét, ugyanis a Cstv. 33/A. §-a szerint indított per jelen pertől mind az elbírálendő jogban, mind jogkövetkezményében eltér, így a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és a Pp. 176. § (1) bekezdés d) pontja szerinti permegszüntetési ok nem áll fenn.

[5] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem vitatta a felperes által csatolt okiratok tartalmát, ugyanakkor arra hivatkozott, hogy azért nem áll fenn a felperes kezesi helytállása következtében megtérítési kötelezettsége, mivel a személy1-től felvett 125.000.000 forint kölcsönt az alperes tagi kölcsönként a felperes rendelkezésére bocsátotta. A két indítványozott tanú meghallgatását követően az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy nem lehet bizonyítottnak elfogadni, hogy az alperes ezt az összeget tagi kölcsönként valóban átadta volna a felperesnek. Nem fogadta el sem a felperes, sem az alperes utólagos bizonyítás lefolytatására irányuló indítványát, és a rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jutott, hogy miután az alperes a védekezésében foglalt tényt nem tudta bizonyítani, így a kereset a Ptk. 6:57. § (1)-(3) bekezdése és a 6:422. § (4) bekezdése alapján megalapozott.

[6] Az ítélet ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését kérte.

[7] Előadta, hogy a felperes számos tényt, dokumentumot, tanúvallomást nem a jóhiszemű pervitel szabályainak megfelelően tárt az elsőfokú bíróság elé, és felsorolta, hogy a felperes mely, 2015-ben történt eseményekről nem tájékoztatta az elsőfokú bíróságot. Összességében hangsúlyozta, hogy az alperes előzetes letartóztatásának ideje alatt a cég alkalmazottai a felperes valamennyi iratát átadták a felszámolónak, és 2015. július 17-től a felperes felügyeletére ideiglenes vagyonszügyelőt rendeltek ki, aki az átadott dokumentumokból egyértelműen beazonosítható volt, ha bármilyen készfizető kezesi kötelezettsége állt volna fenn a felperesi társaságnak. Így a felperesi társaság a cég teljes körű dokumentumaival rendelkezik, az alperes azonban nem. Előadta, hogy személy1 tanú egyértelműen megerősítette, hogy nem az alperesnek adta át a pénzösszeget, tanú1 tanú pedig kijelentette, hogy az alperes kölcsönadta a pénzt a felperesi társaságnak, emellett a felszámoló munkatársát erről a tagi kölcsönszerződésről tájékoztatta is. Megerősítette személy1 azon vallomását, hogy a pénz átadására a felperes pénztárában került sor, az összeget nem az

alperes vette át, és utána sem adták át részére. Az alperes hivatkozott a BDT2015. 3348 és BDT2004. 1085 számú eseti döntésekre, és előadta, hogy az ítélet alapján arra lehet következtetni, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény az elsőfokú bíróság mégis az alperes terhére bizonyítottanak fogadta el, az ítélet sérti a Pp. 279. § (1) bekezdését és 346. § (5) bekezdését.

[8] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte azzal, hogy a bizonyítékok értékelése során az ítéltábla vegye figyelembe az utólagos bizonyítás során csatolt okiratokat is, és ezek értékelésével egészítse ki az ítélet indokolását.

[9] Előadta, hogy az ítéletben foglaltak mind ténybeli, mind jogi szempontból megalapozottak. Kiemelte, hogy az alperes fellebbezésében új, a peranyag részét nem képező tényeket állít, amelyre a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján nincs lehetősége. Ezt követően a tanúvallomásokat értékeli, azonban olyan jelentőséget tulajdonít a tanúnyilatkozatoknak, mintha védekezését alátámasztanák, azonban ez nincs így. Nem tisztázott, hogy mi az a fellebbezésben szereplő „kétséget kizáróan nem bizonyított tény”, amelyet az alperes terhére értékelt az elsőfokú bíróság. A perben ugyanis az alperesnek kellett volna igazolnia, hogy tagi kölcsönt nyújtott a felperes részére a kölcsönösszeggel egyező összegben (tehát nem a felperesnek kellett igazolnia, hogy az alperes nem nyújtott ilyen kölcsönt), ezt pedig az alperes nem, hogy kétséget kizáróan, de egyáltalán nem bizonyította. Emellett előadta, hogy a 2019. október 24. napján benyújtott utólagos bizonyítás iránti indítványával, illetve az ehhez csatolt okiratokkal az alperes által indítványozott és addigra lefolytatott tanúbizonyítás eredményét kívánta cáfolni, így a Pp. 220.§ (1) bekezdés b) pontja és (3) bekezdése alapján erre volt lehetősége, miután az ellenbizonyítás módja és eszköze csak a lefolytatott bizonyításból vált számára felismerhetővé. Kiemelte, hogy korábban az alperesi védekezésnek csupán az irányát ismerte, a konkrétumaival azonban nem volt tisztában, az alperes az állított tagi kölcsönszerződésről semmilyen részletet nem közölt.

[10] Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

[11] Az elsőfokú bíróság az alperest a kereset szerint marasztalta, az alperes pedig a fellebbezésben teljes elutasítást kért, így az ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése.

[12] Az alperes fellebbezésében megjelölt a korábban előadottakhoz képest valóban új, 2015. évben bekövetkezett tényeket, ugyanakkor nem derül ki, hogy ezeknek milyen okból relevánsak a per eldöntése szempontjából, amellet, hogy ezekre a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban már nem is lehet hivatkozni. A perben senki nem is állította, hogy az alperes rendelkezne teljeskörűen a felperesi cég dokumentumaival, és azt a felperes sem vitatta, hogy bizonyos dokumentumokkal, ha nem is az okiratok teljességével, de rendelkezik, az azonban nem világos, hogy ezen tényeknek az alperes a fellebbezésben milyen jelentőséget kívánt tulajdonítani.

[13] Ezt meghaladóan fellebbezésében az elsőfokú eljárás során felvett tanúbizonyítás eredményét támadta, és kifejtette azt az álláspontját, hogy az elsőfokú ítélet a Pp. 279. § (1) bekezdésébe és 346. § (5) bekezdésébe ütközik, az azonban nem derül ki a fellebbezésből, hogy milyen okból. Ugyanis azon kívül, hogy összegezte a tanúvallomásokat, az alperes azt nem adta elő, hogy az elsőfokú bíróság által a tanúvallomásokból levont következtetés milyen okból jogellenes vagy okszerűtlen. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének ebben a körben eleget tett, a mérlegelési tevékenységet elvégezte, annak eredményét az ítéletben rögzítette, tehát a fellebbezésben található teljesen általános hivatkozások alapján a Fővárosi Ítéltábla nem látja indokát annak, hogy miért lenne a bizonyítékok mérlegelése jogellenes. A fellebbezésben szerepel az a kitétel, mely szerint az ítélet alapján arra lehet következtetni, hogy kétséget kizáróan nem bizonyított tény az elsőfokú bíróság az alperes terhére bizonyítottanak fogadott el. Az ellenkérelemben foglaltakkal egyezően ebből a mondatból valóban nem derül ki, hogy az alperes mire gondolt, csak feltételezni lehet, hogy ez a kifogás a tagi kölcsönszerződés tényével kapcsolatos. Ugyanakkor a perben az alperes volt az, aki védekezésében arra hivatkozott, hogy azért nem tartozik a követelt összeggel, mert tagi kölcsönszerződést kötött a felperessel, tehát – szükség esetén – az ezzel kapcsolatos tényeket a perben nem a felperesnek, hanem a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania, és így a bizonyíthatatlanság nem a felperes, hanem az alperes terhére esne. Tehát ha az alperes álláspontja szerint a tagi kölcsön bizonyíthatatlanságát az elsőfokú bíróság az ő terhére értékelte, akkor helyesen tette.

[14] Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy – ellentétben az elsőfokú bíróság álláspontjával – jelen perben nem volt szükség a tagi kölcsönrel kapcsolatos bizonyítás lefolytatására, tehát az elsőfokú bíróság még a tanúkat is szükségtelenül hallgatta meg, és pontosan ezen okból nem szükséges a bármelyik fél által felajánlott utólagos bizonyítás lefolytatása sem, így irrelevánsak a felperes által a fellebbezési ellenkérelemben az utólagos bizonyítás kapcsán előadottak is.

[15] Az alperes ugyanis kereseti ellenkérelmében mindössze annyit közölt, hogy a személy1-től a felperes kezesi kötelezettségvállalása mellett felvett összeget tagi kölcsönként a felperes rendelkezésére bocsátotta, miközben egy másik kölcsönügylet folytán a felperes tartozott a személy1-hoz köthető Kft.1-nek. Az alperes ellenkérelmében azt állította, hogy a felperes azért vállalt kötelezettséget az alperes által felvett kölcsön megtérítésére, mivel az alperes tagi kölcsönként a felperesi társaság rendelkezésére bocsátotta a kölcsönösszeget, így a felperes az alperes felé akként teljesített, hogy helyette az alperest terhelő tartozást kiegyenlítette, ezért az alperesnek a felperesi társaság felé sem kezesi felelősségből eredően, sem egyéb jogcímen nem áll fenn tartozása. Azonban sem az ellenkérelmében, sem a perfelvétel lezárásáig (vagy akár azt követően) nem tett pontos tényelőadást az állított tagi kölcsönrel kapcsolatban, tehát nem jelölte meg, hogy pontosan milyen tartalommal, mikor kötött tagi kölcsönszerződést a felperessel. Ezenfelül az alperes azzal kapcsolatos jogi érvelését sem adta elő, hogy a tagi kölcsön léte – amennyiben az bizonyítva lenne – milyen okból eredményezi azt, hogy a vele szemben előterjesztett keresetet el kelljen utasítani. A felperes keresetében azt állította, hogy az Kft.1 részére – a Kft., személy1 és az alperes megegyezése folytán – kezesi kötelezettség teljesítése címén fizetett személy1 helyett az Kft.1-nek, az alperes pedig nem vezetett le olyan jogi érvelést, amelyből kiderülne, hogy a

tagi kölcsön léte a felperes kereseti előadását mennyiben teszi vitássá, vagy mennyiben ad indokot a kereset elutasítására, pusztán a tényére hivatkozott. A tagi kölcsönszerződésre folytatott bizonyítás már emiatt szükségtelen volt, miután annak ténye önmagában nem indokolja a felperesi igény elutasítását, az alperes további érveket nem fejtett ki, a lehetséges elutasítási indokok keresése pedig nem a bíróság feladata.

[16] Ezenfelül az ítéltábla rámutat, abból a rövid indokolásból, amit az alperes előadott, az derül ki, hogy maga is azt állítja, hogy a felperes az alperes tartozását teljesítette az Kft.1 felé. Ebből az következik, ha az alperes az emiatti (bármely jogcímen fennálló) megtérítési igénnyel szemben arra kíván hivatkozni, hogy azért nincs megtérítési kötelezettsége, mert a felperes tartozott az alperesnek, akkor – nyilatkozatának tartalma szerint – az egymással szemben álló követelések kiegyenlítésére, azaz a Ptk. 6:49. §-a szerinti beszámításra hivatkozik. Ugyanakkor a perben beszámításra ellenkérelem formájában nincs lehetőség, az alperes pedig beszámításra irányuló jognyilatkozatot nem tett, így a bíróságnak a védekezését ezért sem kellett érdemben vizsgálnia.

[17] Mindezek alapján jutott az ítéltábla arra a következtetésre: nemhogy az utólagos bizonyítás során felajánlott bizonyítékok értékelése, de még az elsőfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás sem volt szükséges, miután az alperes ellenkérelemben foglalt védekezése semmiképpen nem alkalmas arra, hogy a kereset elutasítására vezessen.

[18] Az alperes másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte, azonban nem jelölt meg olyan eljárási szabálysértést, amely a Pp. 381. §-a szerint ezt indokolta volna, pusztán a bizonyítékok téves értékelésére hivatkozott, amely az érdemi és nem az eljárásjogi felülbírálat körébe tartozik, és amelyre – a fent kifejtettek alapján – a jelen eljárásban nem is volt szükség.

[19] Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a alapján alkalmazandó 83. § (1) bekezdése szerint köteles megtéríteni a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségét, amelynek összegét az ítéltábla 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontja, valamint (5) bekezdése alapján állapította meg. Az alperes a Pp. 102. § (1) bekezdésének megfelelően köteles megtéríteni a részére engedélyezett személyes költségfeljegyzési jog folytán feljegyzett fellebbezési illetéket.

Budapest, 2022. július 5.

dr. Hóbl Katalin s. k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Csilla s. k.
k.

előadó bíró

dr. Szentpáli Judit s.

bíró